

Sygn. akt I CSK 3473/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko „W.” spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o nakazanie zaniechania naruszania dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym 22 lutego 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 16 marca 2021 r., sygn. akt VII AGa 2270/18,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany W. sp. z o.o. z siedzibą w P. skierował skargę kasacyjną przeciwko wyrokowi Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 16 marca 2021 r., zmieniającemu wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 31 lipca 2018 r., poprzez częściowe uchylenie wyroku zaocznego tegoż Sądu z 10 lipca 2017 r. wydanego w sprawie z powództwa A. K. o nakazanie zaniechania naruszania dóbr osobistych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Skarżący przedstawił następujące zagadnienie prawne: Czy istnieją przesłanki formalne, które powinna spełniać wiadomość przekazana usługodawcy hostingowemu dla uznania jej za wiarygodną wiadomość w świetle art. 14 ust 3 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną?

Ponadto skarżący dostrzegł potrzebę wykładni tego przepisu prawa ze względu na rozbieżności występujące w orzecnictwie sądów.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa (zob. m.in. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II PSK 193/21; oraz z 20 stycznia 2022 r. I CSK 790/21).

Skarżący przedstawił wątpliwości związane z kryteriami „wiarygodności” przekazanej mu informacji, w toku sprawy nie uzasadnił jednak, z jakich przyczyn uznał, że dostarczone mu wiadomości nie są wiarygodne. Podniósł również, że w otrzymanym zawiadomieniu powód nie sprecyzował, jakie dobro zostało naruszone ani na czym jego naruszenie polegało. Twierdzenie to nie znajduje jednak odzwierciedlenia w ustaleniach stanu faktycznego, wśród których znajduje się ustalenie, że zarzut powoda dotyczył naruszenia czci, godności, dobrego imienia (renomy) przedsiębiorcy. Brak uwzględnienia tak istotnych elementów w argumentacji podanej na uzasadnienie przyjęcia skargi do rozpoznania sprawia, że zagadnienia nie zostały oparte na ustaleniach przyjętych przez Sąd II Instancji (które nie podlegają badaniu przez Sąd Najwyższy na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.), a także nie zostały sformułowane w sposób dostatecznie precyzyjny.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 8 ust. 1 pkt

2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.